

rent a car

פולקסווגן רנט א קר השכרת רכב

רשת תחנות ההשכרה של פולקס-ווגן רנט א קר משתרעת מקרית-שמונה ועד אילת: בכל אחת מ-25 תחנות ההשכרה עומדות לרשותך מכוניות פולקסווגן פרטיות, מסח-ריות ואוטומטיות. פנה אל סוכנות או מוסך מוסמך פולקסווגן הקרו-בים אליך.

רעיון נהדר, פולקסווגן רנט א קר.

מי שכותב מדור זה, עומד תמיד בפני דילמה מסויימת. לא נעים לאנשים לשבח את עצמם. הפסוקים "הללך זר, ולא פירך", ו"אין הנחתום מעיד על עיסתו", מדברים בעד עצמם. אולם מה לעשות כשיש קשר שתיקה כלפי גוף ציבורי? אין עיתון בארץ שיזכיר סקופ של העולם הזה. אין עיתון בארץ שיזכיר, ולוא רק ברמו, שהעולם הזה צדק איפפעם במשהו. אולם כשאפשר לנגח אותנו בעניין הקטן ביותר — קטר מראיון עם אורי אבנרי שאפשר לקרוע אותו מן ההקשר כדי להציגו באור שלילי, או מישפטידיבה שמישהו מאיים להגיש נגדנו — הרי כל העיתונים מלאים, עם כותרות ענק.

כמצב כזה, אם לא נפרסם את הדברים החיוביים על עצמנו, בעצמנו, הם לא יתפרסמו לעולם. התמונה בעיתונות תישאר כולה חרצדית ושלילית, ונצטרך לסמוך על הזכרון הארוך שלך בכל הנוגע לניתוחינו ולנבואותינו, כלומר: לכושר-אמינותנו. אני אישית סבור שכדאי למעט בפירסומים על עצמנו, אפילו מוד פני ההתכרות הכללית של העיתונים האחרים. אבל מדי פעם אינו יכול להתאמץ מלפרסם קטע עיתון, מפאת אופיו המיוחד.

התקווה היחידה

כך פירסם השבוע השבועון הגרמני הרציני ביותר, זייטונג, מאמר של רוברט נוימן, נוימן, למי שאינו זוכר, הוא סופר גרמני אחד הגדולים שבין שתי מלחמות-העולם, לוחם אנטי-נאצי שהיגר בשעתו לשהייץ וגר עתה בלוקארנו. באותו שבועון פירסם ביקורת על ספר-הענק שהוציא ז'אן-פול סארטר לפני שנתיים בצרפת, ושהופיע עתה בגרמניה. ספר זה מכיל את מסותיהם של הוגי-דעות ישראלים וערביים על סיכומן ישראל-ערב, ונוימן מתעכב דווקא על דבריו של אורי אבנרי, הוא כותב:

המצב (בין ישראל וארצות-ערב) אינו חסרת-תקווה... התקווה תלויה, בצד הישראלי, במפלגתו הזעירה של אורי אבנרי, שהיא עדיין חסרת כוח פוליטי, למרות ריבוי האוהדים אותה. בצד השני תלויה התקווה דווקא בפלסטינים עצמם.

מזימה נגד המדינה

אחת הפרשות שהסעירה את המדינה לפני עשר שנים, הגיעה השבוע לסיומה בדיעה קטנה של כמה שורות, שפורסמה בעמודי הכרוניקה של העיתונות היומית.

פרשה זו היתה קשורה באחד הגילויים הגדולים ביותר של העולם הזה. הדבר היה אחרי המשפט שהגיש עמוס בן-גוריון, מי שהיה אז מפקד משטרת מחוז תל-אביב, נגד שורת המתנדבים, גוף ששם לו למטרה להילחם בשחיתות. באותו משפט העיד לטובה עמוס בן-גוריון יחזקאל סהר, מי שהיה אז מפקד משטרת ישראל. כאשר הגיע התיק לבית-המשפט העליון, קבעו השופטים כי יחזקאל סהר הוא שקרן וכי העיד עדות-שקר. אותה שעה היה יחזקאל סהר שגריר ישראל בחינה. אולם שר-המשפטים דאז, פנחס רוזן, החליט להעמידו לדין באשמת עדות שקר.

ערב המשפט נרקמה מזימה בחלונות הגבוהים לטהר את יחזקאל סהר. גילוי העולט הזה על המזימה שלווה בציטוט של מיסמכים רשמיים, שפורסמו לפני המשפט (העולט הזה 1198), גילו כי בעיקבות נסיונות החיפוי של צמרת משטרת-ישראל, עמדה התביעה הכללית להחליף את האישום נגד סהר מעדות-שקר לאישום המעורר פל של "איוויו במידה סבירה לפני תחילת עדותו, אם אומנם דבריו אמת הם".

אחרי גילויים אלה לא היתה ברירה לתביעה הכללית. יחזקאל סהר הועמד לדין באשמת עדות-שקר, הורשע, וכך סיים את הקאר-יירה הציבורית שלו.

העוול חוק

שירותי-הביטחון של המדינה לא נשארו אישיים לגילוי העולם הזה. הם חיפשו מי העביר לדינו את המיסמכים שפוצצו את המזימה. החשד נפל על חי חסידוף, ארכיבר בארכיון מש-רד-המשפטים, שם היו גנוזים המיסמכים הנוגעים לפרשה.

חי חסידוף

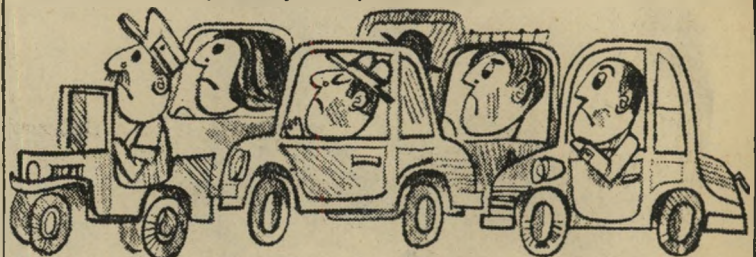
חסידוף, שהיה אז בן 21, אחרי שהשתחרר מצה"ל שם שירת במטרה הצבאית, סיכן את עתידו, פרנסתו וחירותו כדי לחשוף קנוניה נגד המדינה. ה-גליון מחייב כי הוא עשה שי-רות למען המדינה, סיעע להור-ציא את הצדק לאור.

אבל כשהתגלה כי הוא האיש שהעביר את העתקי המיסמכים להעולם הזה, פוטר חסידוף מע-בודתו, הועמד לדין בעוון עב-רה על פקודת הסודות הרש-מיים, נידון לשני חודשי מאסר. הפרשה היתה צוללת ודאי לתהומות השיכחה, לולא ביקש יחזקאל סהר לפני מיספר חוד-שים למחוק את הכתם מעברו, פנה לנשיא בבקשת חנינה למפ-רע. כלומר: מחיקת התיק שנפ-תח נגדו. הנשיא נעתר לבקשתו.

כתוצאה מכך נוצר מצב מורו: האיש שהורשע על עדות-שקר, נוקה וטוהר. האיש שגרם בעקיפין להרשעתו ומנע קנוניה נגד המדינה והציבור, נשאר כשכתם של עבירה פלילית בעברו. השבוע תוקן העוול. הנשיא נענה לפניות חסידוף, חגן אותה באופן רטרואקטיבי. לפי חנינה זו בוטלו למפרע האישום וההר-שעה נגד חי חסידוף, שחזר מאז לעבוד בשירות המדינה.

אורי אבנרי

כיום הנהיגה

איננה מענגת- השאד אותה

ליאגד

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פיץ 6 • גלויות: צינקוגרסיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.